

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 18, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:6328](#) 18-06-2021

Watervergunning/hoogheemraadschap van Rijnland

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:3113](#) 18-06-2021

Nadeelcompensatie/gemeente Eindhoven

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:4200](#) 20-05-2021

Projectplan/Waterschap Limburg

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1918](#) 25-08-2021

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Noord-Brabant

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1850](#) 18-08-2021

Bestemmingsplan/Zoetermeer

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1667](#) 28-07-2021

Planschade/Provincie Limburg

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:1199](#) 09-06-2021

Nadeelcompensatie/Waterschap Aa en Maas

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie/gemeente Eindhoven

Commercieel belang naast een openbaar belang maakt niet dat sprake is van een bijzondere omstandigheid die aanleiding geeft tot afwijken van de beleidsregel nadeelcompensatie.

Casus

Eiseres wil compensatie van de kosten voor het verleggen van kabels en leidingen op de locatie [adres]. Zij was door verweerder gedwongen om deze kabels en leidingen te verleggen, omdat verweerder haar vergunning voor het hebben van kabels en leidingen (gedeeltelijk) heeft ingetrokken. Verweerder heeft het verzoek om nadeelcompensatie afgewezen, omdat op grond van het beleid van verweerder geen recht bestaat op compensatie als kabels en leidingen na een periode van 15 jaar verlegd moeten worden. Verlegging behoort dan tot het normaal maatschappelijk risico. De beleidsregel maakt geen onderscheid wat betreft de aanleiding voor de gedwongen verlegging. Verweerder vindt dat er geen bijzondere omstandigheden zijn die maken dat eiseres toch recht heeft op compensatie.

Eiseres vraagt juist om af te wijken van de regel dat dit niet tot nadeelcompensatie leidt, omdat de grondverkoop die aanleiding gaf tot intrekking van de vergunning primair een commercieel belang diende.

Rechtsvraag

Is sprake van bijzondere omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot afwijking van de '15-jaar regel' in artikel 4, derde lid, van de beleidsregel?

Uitspraak

Uit het besluit op bezwaar tegen de intrekking blijkt dat de intrekking plaatsvond op grond van artikel 3.10, aanhef en onder d, van de verordening. Het was nodig de kabels en leidingen te verwijderen in verband met het bouwrijp maken van een gedeelte van de openbare gronden. Ook blijkt uit dat besluit dat daarmee niet alleen een commercieel belang werd gediend, maar ook het algemeen belang van – kort gezegd – de ontwikkeling van de

binnenstad. Dit staat in rechte vast. De omstandigheid dat mede een commercieel belang werd gediend, is naar het oordeel van de rechtbank geen bijzondere omstandigheid.

De gemeente Eindhoven heeft de openbare grond verkocht aan winkeliers onder de verplichting voor de gemeente om de grond bouwrijp op te leveren. De gemeente heeft de kosten van het verleggen van de kabels en leidingen niet doorberekend aan de afnemer(s) van de grond. De rechtbank plaatst hierbij de kanttekening dat de gemeente natuurlijk vrij is om te bepalen welke prijs zij vraagt.

Het kan zo zijn dat eiseres de gedwongen verlegging niet heeft voorzien, maar dat neemt niet weg dat verweerder bij zijn afweging heeft mogen betrekken dat de betrokken leidingen er al veel langer dan 15 jaar liggen, te weten 40 tot 50 jaar. Dit versterkt het argument van verweerder dat eiseres geen ongestoorde ligging van deze leidingen meer kon verwachten.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 18-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:3113

Zaaknummer: SHE 20/1992

Wetsartikelen: 4:84 Awb

RECHTSPRAAK

Planschade/Provincie Limburg

Geen voorzienbaarheid op grond van ouder streekplan dan geldend ten tijde van de investeringsbeslissing.

Casus

Wederpartij is sinds 17 juni 1996 eigenaar van de woning aan de [locatie] te Brunssum (hierna: de woning). Bij brief van 2 september 2016 heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in de planschade, bestaande uit waardevermindering van de woning, die hij heeft geleden als gevolg van het provinciale inpassingsplan Buitenring Parkstad Limburg 2012.

Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of het college terecht aan [wederpartij] heeft tegengeworpen dat de schadeveroorzakende ontwikkeling, voor zover hier van belang, ten tijde van de aankoop van de woning door [wederpartij] op 16 januari 1996 voorzienbaar was op grond van een concreet beleidsvoornemen dat was opgenomen in het Streekplan 1977. Tussen het in werking treden van dit streekplan en het moment van aankoop van de woning zijn voor het gebied waarin de woning is gelegen het Streekplan 1987 en vervolgens het Streekplan 1991 gepubliceerd en in werking getreden.

Rechtsvraag

Was de schadeveroorzakende ontwikkeling voor [wederpartij] voorzienbaar op grond van het oudere streekplan?

Uitspraak

Anders dan het college aanvoert, volgt uit de rechtspraak van de Afdeling niet dat bij het vaststellen van de voorzienbaarheid van de schadeoorzaak in het algemeen eerst wordt gekeken naar het oudste concrete beleidsvoornemen en dat vervolgens wordt beoordeeld of dat beleidsvoornemen met een later beleidsvoornemen is doorbroken. In dit geval is het de vraag of de voorzienbaarheid kan worden gebaseerd op één of meer beleidsdocumenten van gelijke aard, te weten streekplannen als bedoeld in artikel 4 van de WRO, die voor zover hier van belang betrekking hebben op hetzelfde gebied en die elkaar in de tijd zijn opgevolgd. In

een geval als dat van [wederpartij] wordt de voorzienbaarheid in beginsel beoordeeld aan de hand van het antwoord op de vraag of, op grond van het ten tijde van de investeringsbeslissing meest recent gepubliceerde streekplan, voor een redelijk denkend en handelend koper aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen.

Ten tijde van de peildatum was het Streekplan 1991 het meest recente streekplan voor het oostelijk deel van Zuid-Limburg.

Uit de tekst van het Streekplan 1991 valt niet af te leiden dat de provinciale overheid een concreet beleidsvoornemen had om ten noordoosten van Brunssum, in de buurt van de woning, een weg te realiseren. Tussen partijen is niet in geschil dat de voor [wederpartij] nadelige planologische ontwikkeling in het plangebied ook niet voorzienbaar was op basis van het bij het Streekplan 1991 behorende kaartmateriaal.

Uit het Streekplan 1991 blijkt niet dat dit beleidsdocument slechts ter aanvulling – en niet ter vervanging – van een ouder beleidsdocument, zoals het Streekplan 1977, heeft te gelden. In de tekst ontbreekt een op dit punt relevante verwijzing naar het Streekplan 1977. Voor een redelijk denkend en handelend koper was op grond van het Streekplan 1991 niet kenbaar dat het beleidsvoornemen van het Streekplan 1977 nog steeds geldig was.

De verwijzing op bladzijde 64 van het Streekplan 1991 naar de hoofdwegenstructuur van de Prioriteitenstelling is, in het kader van de beoordeling van de voorzienbaarheid van de door [wederpartij] geleden schade, niet op een lijn te stellen met een kaart die zichtbaar en daarmee duidelijk maakt dat op een bepaalde locatie een bepaalde planologische ontwikkeling te verwachten valt. De voor dit geval (beweerdelijk) relevante inhoud van de Prioriteitenstelling is niet in het Streekplan 1991 weergegeven. Ook was de Prioriteitenstelling ten tijde van de aankoop van de woning niet gepubliceerd. Zonder nadere toelichting, die in het Streekplan 1991 ontbreekt, was voor een redelijk denkend en handelend koper uit dat beleidsdocument niet af te leiden dat de planologische situatie in voor die koper ongunstige zin zou kunnen veranderen als gevolg van een planologische maatregel die voorziet in, kort samengevat, de aanleg van de buitenring in de nabijheid van de woning.

Het betoog slaagt niet.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 28-07-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1667

Zaaknummer: 202002472/1/A2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan/Noord-Brabant

Voldoende gemotiveerd dat kon worden uitgegaan van een geurverwijderingsrendement van de vergunde luchtwasser van 85%.

Casus

Varkenshouderij en loonbedrijf met mestverwerkingsbedrijf. Omgevingsvergunning voor onder meer het in afwijking van het bestemmingsplan uitbreiden van de mestverwerkingscapaciteit tot 80.000 ton per jaar. In de uitspraak van 28 november 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:3885) heeft de Afdeling overwogen dat het college onvoldoende had gemotiveerd dat kon worden uitgegaan van een geurverwijderingsrendement van de vergunde luchtwasser van 75%. Dit rendement is nu met nieuwe metingen onderbouwd.

Rechtsvraag

Kon het college bij de beoordeling uitgaan van de resultaten van de nieuw verrichte geurmetingen?

Uitspraak

In de vorige procedure die heeft geleid tot de uitspraak van 28 november 2018 had het college het voorschrift inzake de maximale geuremissie bepaald op basis van een geurprognose-onderzoek uit 2015. Er was niet gemeten aan de afgassen van de luchtwasser. Uit het rapport van Envivice van juli 2015 blijkt dat, uitgaande van een rendement van de luchtwasser van 75%, de uitstoot uit de luchtwasser 15 MOUE(H) per uur is. Deze emissie heeft het college vervolgens als maximale geuremissie in een voorschrift vastgelegd. De Afdeling achtte het, zo blijkt uit de uitspraak van 28 november 2018, op dat moment niet aannemelijk dat dit voorschrift kon worden nageleefd, omdat uit de door [appellant sub 1] overgelegde onderzoeken bleek dat luchtwassers in de praktijk minder presteren dan waarvan werd uitgegaan.

In 2018 en 2021 zijn nieuwe metingen verricht. Bij die metingen is wel gemeten aan de

afgassen van de luchtwasser. Uit de rapporten van Envivice van oktober 2018 en maart 2021 blijkt dat ten tijde van de metingen aan de in het voorschrift vermelde maximale geuremissie werd voldaan. In de rapporten staat dat het onderzoek is uitgevoerd tijdens representatieve bedrijfsomstandigheden. Er werd mest gescheiden, vaste mest verladen en gepasteuriseerd. De doorzet aan mest bij de pasteurisatie bedroeg ten tijde van de metingen ongeveer 3,5 ton per uur, wat ook de maximale doorzet is.

De Afdeling ziet in wat [appellant sub 1] en de Stichting hebben aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet van deze metingen heeft kunnen uitgaan. Het college heeft aannemelijk gemaakt dat de geurmetingen zijn verricht tijdens representatieve bedrijfsomstandigheden. In de omstandigheid dat, zoals [appellant sub 1] aanvoert, de procescondities niet altijd dezelfde zullen zijn, heeft het college geen aanleiding hoeven zien om niet van de resultaten van de metingen uit te gaan. Ook bij het optreden van andere procescondities moet aan voorschrift 8.3.3 worden voldaan. Het college heeft verder voldoende aannemelijk kunnen achten dat in de bedrijfshal sprake is van een zodanige onderdruk dat de ruimte volledig mechanisch afgezogen wordt en alle lucht de hal via de luchtwasser verlaat. De Afdeling acht hierbij van belang dat in het rapport van DLV staat dat de luchtwasser zodanig is ontworpen dat ook bij een geopende overheaddeur de onderdruk in de hal wordt gewaarborgd. [Appellant sub 1] bestrijdt verder niet dat, zoals in de beide rapporten van Envivice is vermeld, de metingen zijn uitgevoerd overeenkomstig NEN EN 13725 en NTA 9065. Dat de geur is geanalyseerd door één laboratorium is naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende om niet van de resultaten van de meting uit te kunnen gaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 25-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1918

Zaaknummer: 202000667/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Projectplan/Waterschap Limburg

Verweerder had belangenafweging inzichtelijk moeten maken. Door het aanbieden van financiële compensatie slaat verweerder een wezenlijke stap over.

Casus

De Kwistbeek is een beek gelegen in de gemeente Peel en Maas, die vanaf Helden via Baarlo in de Maas stroomt. Onder meer om de wateroverlast na hevige en langdurige regenval te verminderen is volgens verweerder herinrichting van de Kwistbeek nodig. De herinrichting bestaat onder andere uit het realiseren van een plasdraszone aan de zuidzijde van de Kwistbeek tussen de Schans en de Middenpeelweg. De plasdraszone, waarop zich oevervegetatie kan vestigen, is gemiddeld 2 meter breed. Eisers zijn eigenaren van aangrenzende percelen.

Eisers stellen dat de plasdraszone tot direct gevolg heeft dat de spuit-, mest- en teeltvrije zone opschuift, wat eisers beperkt in hun eigendomsrecht/het gebruik van hun agrarische gronden. Verweerder heeft volgens eisers onvoldoende gekeken naar de gevolgen voor de landbouwers. Het bestreden besluit geeft geen blijk van een belangenafweging, wat in strijd is met het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. De impact van de plasdraszone had vóór het vaststellen van het projectplan vast moeten staan en voor een ieder duidelijk moeten zijn. Alleen dan kan sprake zijn van een gedegen belangenafweging.

Rechtsvraag

Is voldaan aan artikel 3:4 van de Awb (evenredige belangenafweging) en artikel 3:2 van de Awb (zorgvuldigheidsbeginsel)?

Uitspraak

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het bestreden besluit niet inzichtelijk gemaakt dat alle verschillende bij het projectplan betrokken belangen tegen elkaar zijn afgewogen en geen inzicht gegeven in de wijze waarop eventuele nadelige gevolgen

voorkomen, ongedaan gemaakt of beperkt kunnen worden (anders dan door financiële compensatie). Hiertoe overweegt de rechtbank dat, hoewel de belangenafweging in het kader van een projectplan niet op perceelniveau hoeft plaats te vinden, verweerder de belangenafweging wel inzichtelijk moet maken. In het projectplan heeft verweerder weliswaar het belang en de noodzaak van de plasdraszone inzichtelijk gemaakt en daarbij dus het algemeen belang aangegeven, maar is verweerder in het geheel niet ingegaan op het belang van eisers, zijnde agrariërs, door het opschuiven van de spuit-, mest- en teeltvrije zone, anders dan de impliciete constatering dat die kennelijk onevenredig is, omdat verweerder aan eisers financiële compensatie aanbiedt. Niet in geschil is dat eisers door de verschuiving van de zone beperkt worden in het agrarisch gebruik van een deel van hun gronden. Verweerder heeft echter niet aangegeven hoeveel de spuit-, mest- en teeltvrije zone opschuift, wat dit betekent voor eisers en of en hoe hier rekening mee is gehouden, anders dan de stelling dat eventuele schade wordt vergoed. Door het meteen 'springen' naar het noemen van de mogelijkheid van schadevergoeding, zonder de (zwaarte van de) belangen van eisers te omschrijven en zonder deze af te wegen tegen de voordelen van de plasdraszone en in dat licht te bezien of de schade (deels) moet of kan worden voorkomen, bijvoorbeeld door een kleinere plasdraszone, een vormverandering of een andere locatie, slaat verweerder een wezenlijke stap over. Verweerder dient immers eerst op globaal niveau inzichtelijk te maken waarom het belang van de plasdraszone zwaarder weegt dan de inbreuk op de rechten van eisers door het beperken van het gebruik van (een deel van) hun percelen. Deze motivering ontbreekt in het geheel en als gevolg daarvan heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet omschreven welke voorzieningen worden en kunnen worden getroffen om de nadelige gevolgen, namelijk het verschuiven van de spuit-, mest- en teeltvrije zone, ongedaan te maken. Daar komt bij dat op zitting door eisers is aangegeven dat zij primair geen plasdraszone willen, zodat zij hun percelen zonder beperkingen kunnen blijven gebruiken en dat zij dus niet op voorhand tevreden zijn met financiële compensatie. Tot slot verdient opmerking dat verweerder blijkens het verweerschrift de bewijslast als het ware omdraait door te stellen dat eisers niet hebben aangetoond dat de zones opschuiven en dat zij daardoor beperkt worden. Het is echter aan verweerder om de af te wegen belangen inzichtelijk te maken, daartoe de nodige kennis te vergaren, en vervolgens die belangen daadwerkelijk tegen elkaar af te wegen. Nu niet in geschil is dat de spuit-, mest- en teeltvrije zone op de desbetreffende percelen van eisers opschuift, berust in zoverre niet de bewijslast op eisers. Dat eisers nadeel ondervinden van het opschuiven van deze zone, gelet op de teelten waarvoor zij hun agrarische percelen gebruiken, is naar het oordeel van de rechtbank genoegzaam aangetoond.

Gelet op het voorgaande ontbeert het bestreden besluit een deugdelijke motivering als bedoeld in artikel 3:46 van de Awb, omdat het geen inzicht geeft in de te verrichten belangenafweging (artikel 3:4 van de Awb). Niet is gebleken dat verweerder de daarvoor

vereiste kennis heeft vergaard (artikel 3:2 van de Awb).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:4200

Zaaknummer: ROE 20/2253, 20/2254, 20/2255 en 20/2256

Wetsartikelen: 5.4 Waterwet, 3:4 Awb en 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Nadeelcompensatie/Waterschap Aa en Maas

Oorzaak schade wateroverlast. Reikwijdte artikel 7.14 van de Waterwet. Schade geen gevolg van rechtmatig uitoefenen beheerstaken.

Casus

Bij brief van 1 juni 2012 heeft [appellante] het waterschap Aa en Maas aansprakelijk gesteld voor gewasschade. [Appellante] stelde dat het waterschap onrechtmatig heeft gehandeld door achterstallig onderhoud. Doordat het waterschap had nagelaten de sloten rondom de percelen niet tijdig te maaien, kon het water na de zware regenval onvoldoende worden afgevoerd door de sloot langs de Mullemsedijk en de Oeffeltse Raam.

Bij brief van 26 juni 2012 heeft het waterschap de aansprakelijkheid voor de door [appellante] gestelde schade op grond van artikel 6:162 van het BW afgewezen.

Appellante heeft op 14 december 2016 het dagelijks bestuur van het waterschap, op grond van artikel 7:14, eerste lid, van de Waterwet, verzocht om een schadevergoeding van € 7.500. [Appellante] stelt dat de schade aan zijn percelen is ontstaan als rechtstreeks gevolg van de uitoefening van de taken van het waterschap in het kader van waterbeheer. [Appellante] stelt dat achterstallig onderhoud, onvoldoende afvoercapaciteit van de watergangen en het peilbeheer oorzaken zijn van de overstroming en wateroverlast op de percelen. [Appellante] stelt verder dat het waterschap wist dat er een zware (onweers)bui zou gaan vallen. Volgens hem is het beleid echter gericht op het tegengaan van verdroging en daarmee op het vasthouden van water. Daarnaast wijst [appellante] op het beleid voor het onderhoud van de watergangen (maaien en baggeren). Dit beleid houdt in dat de watergangen niet vóór 1 juni worden gemaaid. Deze rechtmatige beleidskeuze laat onverlet dat de onevenredige gevolgen daarvan gecompenseerd dienen te worden, aldus [appellante].

Rechtsvraag

Valt de gestelde schadeoorzaak binnen de reikwijdte van artikel 7.14 van de Waterwet?

Uitspraak

Artikel 7.14 van de Waterwet bepaalt dat degene die schade lijdt door de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer, in aanmerking komt voor een vergoeding.

Het dagelijks bestuur hoeft dergelijke schade slechts te compenseren, als deze een gevolg is van de rechtmatige uitoefening van beheerstaken en [appellante] daardoor onevenredig is benadeeld.

In hoger beroep is in geschil of de door [appellante] gestelde schadeorzaken onder de reikwijdte van artikel 7.14 van de Waterwet vallen, en zo ja of er causaal verband is tussen deze schadeorzaken en de door [appellante] gestelde schade.

[Appellante] heeft onder meer betoogd dat de schade is ontstaan doordat het dagelijks bestuur heeft nagelaten tijdig onderhoud te plegen aan de watergangen. Dit betoog komt erop neer dat [appellante] het waterschap onrechtmatig nalaten verwijt, omdat het waterschap de op haar rustende onderhoud- en beheerverplichtingen niet tijdig of deugdelijk zou zijn nagekomen. Deze gestelde schadeorzaak valt niet binnen de reikwijdte van artikel 7.14 van de Waterwet. Schade als gevolg daarvan komt dan ook niet op grond dit artikel voor vergoeding in aanmerking. (Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 1 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2925.)

Ter zitting heeft [appellante] toegelicht dat hij niet langer nalatigheid of achterstallig onderhoud als schadeorzaak aanwijst. Ook wijst hij het peilbeheer niet langer aan als schadeorzaak. Hij stelt schade te hebben geleden door rechtmatige maatregelen en handelingen in het kader van het waterbeheer, en door het onderhoud- en maaibeleid en de wijze van onderhouden, opschonen en maaien van de begroeiing van de watergangen. De beleidsmatige keuze om in het najaar te maaien, leidt er volgens [appellante] in het bijzonder toe dat het water in geval van zware regenval op zijn percelen blijft staan en niet afgevoerd kan worden door de Oeffeltse Raam en de sloot langs de Mullemsedijk.

Het dagelijks bestuur heeft ter zitting onbetwist gesteld dat in 2012 de wijze van uitvoering van het maaibeleid niet afweek van het hetgeen gebruikelijk was in de periode 2007-2012. Het waterschap heeft de watergangen conform het beleid in het najaar gemaaid en heeft na de extreme regenval extra maatregelen genomen, waaronder het maaien bij knelpunten en lager gelegen percelen om de doorvoercapaciteit te vergroten. Daarna is het reguliere maaishema weer hervat.

Nu [appellante] stelt dat de schade is veroorzaakt door het niet tijdig baggeren en maaien van

de Oeffeltse Raam, moet worden gezien of het maai- en baggerregime in het nadeel van [appellante] is gewijzigd. Zo ja, dan moet worden gezien of [appellante] door deze wijziging, in verband met de zware regenval in mei 2012, vernattingsschade heeft geleden.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is bij toepassing van artikel 7.14 van de Waterwet voor het causaal verband niet van belang of het waterschap zodanig minimaal onderhoud heeft gepleegd en beheer heeft gevoerd, dat daardoor na de hevige regenval de schade aan het perceel heeft kunnen ontstaan.

Het betoog van [appellante] dat het beleid in zijn nadeel is gewijzigd, omdat voorheen in het voorjaar en het najaar werd gemaaid en thans in beginsel alleen in het najaar, treft geen doel. [Appellante] heeft te weinig aangevoerd ter onderbouwing van zijn stelling dat het beleid en de uitvoering daarvan in zijn nadeel zijn gewijzigd. Ook heeft hij onvoldoende gesteld over de inhoud van deze wijziging en het tijdstip waarop deze wijziging zou zijn ingetreden. Voor zover [appellante] stelt dat agrariërs in het gebied vóór 2012 al enige jaren over toenemende wateroverlast hebben geklaagd, is dit niet voldoende ter onderbouwing van deze stelling. Dat geldt ook voor zijn stelling dat uit een e-mail van 28 mei 2012 blijkt dat grond van een andere eigenaar drie achtereenvolgende jaren is overstroomd.

Bovendien heeft [appellante] onvoldoende aangevoerd om het oorzakelijk verband tussen het beweerdelijk gewijzigd maai- en onderhoudsbeleid en de gewasschade aan te nemen. [Appellante] maakt een vergelijking tussen de situatie waarin hij feitelijk terecht gekomen is door het beleid dat in het najaar wordt gebaggerd en gemaaid, en de situatie waarin ook in het voorjaar zou worden gebaggerd en gemaaid. Dat is echter niet de juiste vergelijking voor de vaststelling van het causaal verband. Om het causaal verband vast te stellen moet in plaats daarvan een vergelijking worden gemaakt tussen de feitelijke situatie waarin [appellante] door de zware regenval is terechtgekomen en de hypothetische situatie waarin hij zou hebben verkeerd indien de gestelde beleidswijziging niet zou hebben plaatsgevonden. [Appellante] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de schade door de extreme regenval op 23 en 24 mei 2012 zonder de beweerdde beleidswijziging zou zijn uitgebleven. Hierbij is van belang dat de bewijslast van het bestaan en de omvang van de schade en het causaal verband met de gestelde oorzaak van de schade op de aanvrager rust.

De slotsom is dat het dagelijks bestuur de aanvraag om nadeelcompensatie terecht heeft afgewezen, omdat de schade niet het gevolg is van de rechtmatige uitoefening van beheerstaken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 09-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1199

Zaaknummer: 201909415/1/A2

Wetsartikelen: 7.14 Waterwet

RECHTSPRAAK

Waternvergunning/hoogheemraadschap van Rijnland

Brief met bevindingen toezichthouder is een besluit in de zin van artikel 1.3 Awb, omdat het een voorafgaande goedkeuring betreft.

Casus

Vergunninghoudster is eigenaar van een boomkwekerij. Het perceel waarop deze boomkwekerij wordt geëxploiteerd, wordt doorsneden door een sloot (hierna ook: de dwarssloot). Om de beide helften met elkaar te verbinden, wordt gebruikgemaakt van een brug. Vergunninghoudster wil de sloot dempen om zijn bedrijfsvoering efficiënter te maken. Verzoekers hebben hiertegen bezwaar, omdat zij met hun boten gebruikmaken van deze sloot. Het gaat hierbij onderscheidenlijk om boten die worden gebruikt voor het transport van materiaal en om rondvaartboten.

Verweerder 2 heeft naar aanleiding van een nieuwe aanvraag van vergunninghoudster bij besluit van 13 juli 2018 alsnog vergunning verleend voor het dempen van de dwarssloot. Daarbij heeft verweerder 2 overwogen dat de belemmering om de vaarweg te dempen, zoals ten grondslag was gelegd aan de eerdere besluitvorming, is opgeheven omdat er een alternatieve vaarroute aanwezig is. Het besluit van 13 juli 2018 bevat het voorschrift dat pas mag worden overgegaan tot demping van de dwarssloot wanneer de alternatieve route doorvaarbaar is. Uit voorschrift 5.1 onder 5 volgt dat de doorvaarbaarheid moet worden goedgekeurd door Rijnland.

Op 2 maart 2021 heeft verweerder 2 aan vergunninghoudster meegedeeld dat de alternatieve vaarroute voldoet aan de bijzondere voorschriften van de waternvergunning. Bij controle is vastgesteld dat een minimale waterdiepte van 1,0 meter en een doorvaarbreedte van minimaal 3,75 meter zijn gerealiseerd en dat de voorgeschreven remmingswerken zijn geplaatst, waarmee wordt voldaan aan de bijzondere voorschriften van die waternvergunning.

Verzoekers wensen dat de brief van verweerder 2 van 2 maart 2021 wordt geschorst in afwachting van het besluit op hun bezwaar tegen deze brief. Verweerder 2 heeft zich op het standpunt gesteld dat deze brief geen besluit is, maar louter een feitelijke mededeling aan

vergunninghoudster met een informatief karakter.

Rechtsvraag

Is de brief een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb?

Uitspraak

Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Awb wordt onder een besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

In de brief van 2 maart 2021 getiteld ‘Controle bijzondere voorschriften’ zijn de bevindingen van [D], toezichthouder in dienst bij het Hoogheemraadschap, vermeld van een onderzoek dat hij op dinsdag 23 februari 2021 om ongeveer 14:20 uur heeft verricht. Vervolgens heeft hij op basis van zijn constatering geconcludeerd dat is voldaan aan de bijzondere voorschriften van de verleende watervergunning.

Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter dient de brief van 2 maart 2021 aangemerkt te worden als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Anders dan verweerder 2 ter zitting heeft gesteld, gaat het bij het desbetreffende voorschrift uit de watervergunning niet om een controle achteraf van het vergunde project, maar om een voorafgaande goedkeuring die vereist is voordat van de watervergunning gebruikgemaakt kan worden. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van het bewuste voorschrift, waarin staat dat de nieuwe vaarroute doorvaarbaar moet zijn voordat er wordt gedempt en dat deze doorvaarbaarheid moet worden goedgekeurd door Rijnland. Nu de goedkeuring van de doorvaarbaarheid van de alternatieve vaarroute een noodzakelijke voorwaarde is om gebruik te kunnen maken van de watervergunning, bevat de brief van 2 maart 2021 naar voorlopig oordeel een rechtshandeling: pas na ontvangst van deze brief was vergunninghoudster immers gerechtigd om gebruik te maken van de watervergunning. De voorzieningenrechter acht het bovendien wenselijk dat – ook voor vergunninghoudster – rechtsbescherming open staat tegen een beslissing als hier aan de orde, zodat een eventueel geschil over de doorvaarbaarheid aan de orde gesteld kan worden voordat van de vergunning gebruikgemaakt wordt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:6328

Zaaknummer: 21-2402

Wetsartikelen: 1:3 Awb

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Zoetermeer

Onder gegeven omstandigheden is het aannemelijk dat resonantie van geluid vanwege de HSL-spoorlijn zich niet zal voordoen op de wijze zoals omwonenden vrezen.

Casus

Bij besluit van 30 november 2020 heeft de raad het bestemmingsplan 'Martin Luther Kinglaan' vastgesteld. Het bestemmingsplan voorziet in 218 woningen in een deel van de wijk Oosterheem in Zoetermeer. Het gaat om 177 appartementen en 41 eengezinswoningen. Het plangebied grenst aan de oostzijde aan de HSL-spoorlijn en de provinciale weg N209 en aan de west- en noordzijde aan bestaande woningen.

Bij besluit van 7 december 2020 heeft het college een omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van deze 218 woningen aan de Martin Luther Kinglaan. Deze besluiten zijn gecoördineerd voorbereid en bekendgemaakt. Tegen deze besluiten hebben omwonenden beroep ingesteld. Zij wonen in de wijk Oosterheem, veelal in de straten die grenzen aan het plangebied, en de meesten van hen hebben vanuit hun woningen ook zicht op het plangebied. Zij kunnen zich niet verenigen met het plan. Zij vinden dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de gevolgen van het plan voor de geluidbelasting vanwege de HSL-spoorlijn. Voor wat betreft het geluidaspect wijzen omwonenden op de gevolgen van de versterking van de geluidresonantie tussen de HSL-spoorlijn en de te bouwen appartementencomplexen aan de Martin Luther Kinglaan, die wordt veroorzaakt door voortrazende treinen. In de zienswijzen is dit door hen ook wel aangeduid als het 'trompeteffect'.

De raad stelt zich op het standpunt dat wat betreft het geluid de in het plangebied voorziene nieuwe appartementengebouwen voor een afschermende werking zorgen voor het achterliggende gebied. Daarbij staat in het akoestisch onderzoek van 22 november 2019 dat in de nieuwe grondgebonden woningen, die achter de afschermende bebouwing liggen, overal wordt voldaan aan de voorkeursgrenswaarde van 48 dB voor wegverkeer en 55 dB voor railverkeer. De in de wijk Oosterheem bestaande woningen liggen nog verder weg van de HSL-spoorlijn, waardoor daar de geluidbelasting nog lager zal zijn.

Rechtsvraag

Heeft verweerder bij de beoordeling van de gevolgen van het plan voldoende rekening gehouden met de mogelijkheid dat sprake kan zijn van resonantie van geluid?

Uitspraak

Voor zover omwonenden in hun beroep wijzen op het als gevolg van de appartementengebouwen mogelijk optreden van een door hen genoemd ‘trompeteffect’, hebben zij desgevraagd ter zitting toegelicht dat het daarbij gaat om de gevolgen van de versterking van de geluidresonantie tussen de HSL-spoorlijn en de te bouwen appartementencomplexen en de aan de noordzijde van het plangebied gelegen bestaande woningen.

Over het aangevoerde ‘trompeteffect’ van het geluid afkomstig van treinen die over de nabijgelegen HSL-spoorlijn rijden, heeft de raad de deskundige van het adviesbureau nog om een reactie gevraagd. Deze reactie is gegeven in een door de raad overgelegde notitie van 21 mei 2021. De deskundige heeft desgevraagd ter zitting een nadere toelichting over dit eventuele effect gegeven. Hij heeft daarover verklaard dat de aanwezigheid van resoneren van het geluid van de HSL-spoorlijn op de bestaande woningen is onderzocht in het akoestisch onderzoek dat ten grondslag ligt aan het plan. De deskundige gaat hierbij uit van de resonantie die eventueel kan ontstaan tussen het geluidscherm van de HSL-spoorlijn en het voorziene appartementengebouw, die dan vervolgens effect zal moeten hebben voor de bestaande woningen die aan de noordzijde van het plangebied zijn gelegen. De afschermende werking van de voorziene appartementengebouwen geldt in elk geval voor de bestaande woningen aan de westzijde van het plangebied en in het akoestisch onderzoek is ook een beoordelingspunt opgenomen bij de bestaande woningen aan de noordzijde van het plangebied. Het aspect van de resonantie is opgenomen in de voor de beoordeling van geluid gegeven methodiek ‘Reken- en meetvoorschrift geluid 2012’ dat voor het akoestisch onderzoek is gebruikt. Daarin is ook betrokken dat het geluidscherm van de HSL-spoorlijn op een talud ligt en dat het geluidscherm aan de bovenzijde een schuine hoek naar de spoorlijn heeft, waardoor het geluid naar de tegenovergestelde kant van de in het plangebied voorziene bebouwing en de bestaande woningen is gericht. In de memo komt de deskundige tot de conclusie dat, gezien de schuine stand van het geluidscherm langs de HSL-spoorlijn, de helling van het talud en de afstand tussen het scherm en de appartementengebouwen van circa 60 meter geen resonantie-effecten van het geluid ten gevolge van de HSL-spoorlijn of ten gevolge van het wegverkeer worden verwacht. Onder deze omstandigheden is het aannemelijk dat resonantie van geluid zich niet zal voordoen op de wijze zoals omwonenden vrezen. In wat omwonenden hebben betoogd ziet de Afdeling geen aanknopingspunten om aan de juistheid van deze

bevindingen en conclusie van de deskundige te twijfelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 18-08-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:1850

Zaaknummer: 202006644/1/R3

Wetsartikelen: